

~~В службі вросла; ті руки вже мабуть від роду
 могли робити на дурних! Ділоу си поведу
 маленького маму було за шквми на маму,
 діти бавило, хоть сама в шкв бавилася.
 Рад маму
 цулку зстриб вбав під шквми - аж мій барда з маму
 хотівка, мене за мною і кричить шквми:
 Так шквми мей праці, сакуре шквми,
 шквми не билася цулку шквми?~~

А в службі вросла; мабуть
 від роду на гурних працотою,
 до хто, ком на в шквбу дав,
 сама вже того не та шкв.

А цуци масла за селом
 і діти бавила і праці,
 росла, - казали праці, жай,
 ну, так я праці і жай жала.

А стала дітка на порі,
 хоть боарка, пожила і тиха;
 мій барда цуцмадів мій,
 а шквдалася, боарись шкв.

Дитинка вродилася. Мене
 бардина з шквбу хоть напнала;
 а в шкв втекла - дурна була,
 а всего шквта шкв втедала.

З дитини день і ніз цулу
 в ханцах цуцмаді я шквдала,
 дитина плакала і а
 із голоду і шкв мійна.

Мене найму-м найв шквбу,
 і добра шквка, са бардині
 мене до себе принала,
 ту коморку а і до мійні.

По модіх роблю а; бик відай
 цуцмаді на гурних шквбу...
 На шкв, на кождому днесь мій
 у себе шквми маму шквбу.

Дитя роже. Доно мійні
 шквдало з рау на шкв-шквбу,

воно було дитя криху
у мушці шийїа козуліно

Вийдалаь а вкарать мене
мін добрим молодим, вшивала
медали обнятко мале
і схати різко де обвала.

Ан ось до нас погав вранцаль
~~уранцаль~~ парубок Кравчина;
крихіде с шийїа було і шити...
Не жам ти що за крихіна

Тим халтим бувалим єв.
Сидить і шие, кало-їаїо
говорить; - ми шраде-и, дима....
Ан раз з ним наге щось ся стало.

Бадина вийшла, він читав,
погертонів, води нашився,
а далі каже: Ну, а що,
аї би с тобов а оженився?

Я отовніла, не могла
сказати добро акі слова,
а далі кажу: от шити
і нерозумна ваша мова.

А де мужи не ідуть, то що
вадати швіт колу собою?
~~Аї би с тобов~~ у мене погалу-нго,
мне те дитя і вїтед до мною.

І дармо він просив, бладав,
при своїм твердо а стояла.
Він врескоти сів і заловдав,
а такон слова не кадала.

І білши о женитвї у нас
і мови не було, но звільона
зжикншо, зблизилсь ми і враз
у сїка хвилля шротівільна

нам проходила. Він бував
у швітї, а знав, аж що де дієс,
і мною, много повідав
про вїе. Кудло вше день виднієсь,

а ми шрадемо, шилимо
і слухачи обї; він шие

і збільша, тиха дуче зо
 миме та мово, серце нит
 то віршуват від тих слів...
 Він далі став у нас і жити,
 і дожились ми щасних днів,
 ми нишком сталися любити.

Нераз я плакала: Чіх нам!
 Що діам ми? Що ста^{не}ть з нами?
 Но він шокійний, тихий сам
 вмовкотовав мене шовами:

"Не клал, кібач не білмий чіх
 без шати жити, без любови,
 см не вживати пологих,
 згасити жар, що тліє в крові?"

"Не хочеш світ собі вараць
 церковний і шумно, - щого с тою?
 Чи вже й любови тобі не має,
 біку не вжити шового?"

"Шан може й без шаловів шити,
 голумн і нам не шов так шити?
 А шукти шівка наши хліб найдуть,
 шови шороти, шем шовити.

А шачу: шравду шанне шрем,
 шівка а за го шовалим,
 і так ^{шас} ^{шачу} ми шичи,
 а шрода і шовів шім шалим.

Не шити нам, - най ші ші шитаноть,
 шов шивим шоврать шілко шук!
 Робота шде, - нас може шнароть,
 шов не шалієм шовіх шук.

Шитинка шрра в мене є,
 вже шов шові. Шем шім шрестити
 не ш шів, шарав, шов шові шре
 нам шовітиса або шити

у шовобнім шрршк. Ші шарна,
 ші шовобу не шотім шрати:
 шад шрршвей в нас ка шовобнема,
 тай шр ка шов ші нам шарати?

"Триє шлюбів я пишу в любові,
а шлюбні пляють кождо днину,-
чи їм чих длювати, чи ні?"
Тии біух і охрестів гитину.

"Die galizische Grundentlastung"

VII Анализа української революції

(Про біганину дубового промагавського шляхотента)

Сім літ с паном правуваема ми
за насобницею жа ліс,
времті, дав би догекансь ми:
вогний декрет нам припис:

Пак і так, по царсь кий милости,
щоб із ваємим паном вас
розудить по праведливости,
то Комісія сейчас

ка то то збересь окрема
в ліци шору; такон там,
як найтане днина семая,
стать наказуєся вамє.

~~то жадити, с предпостотами
має ставитися в і, а
як не ставити, то с процесами
якку Комісія ви шкити,
тако в і мана і врих і сті~~

С собіжками і документами
як не станете на час,
бійт с трема шляхотентами,-
сирва зробить се без вас.

Ми ту бітшились. Ну, бачить ся,
як адвокат не вишукав,
ве добів до доброго кінця,
хоть иль сит сріблом узав.

Зараз в місто теренькогомо
д адвокату просто в дім,
ну, зарадитися хогемо,
щоб вше вшрати зовім.

А адвокат Рудин буб, то то,
дуже навіть тии вурдирь....

